

Nou són massa

Tanta bandera en un sol acte pretén o bé aparentar o bé amagar alguna cosa

JORDI FONT

AVUI, 10/10/10

Nou senyeres són moltes senyeres per a un sol acte. I no és la primera vegada. A parer meu, es tracta d'un ús desmesurat que degrada la senyera a banderola, com succeeix amb les tirallongues de banderetes de paper lligades amb un cordill que de vegades guarneixen els carrers. La senyera, la nostra ensenya nacional, sembla que hauria de ser més ben tractada, més respectada, almenys pels qui la reconeixen.

Raimon Obiols explica la urticària que patien els noucentistes –el seu pare, Josep Obiols, i els amics d'aquest: J.V. Foix, Carles Riba...– davant de l'ús abusiu de la senyera. Ho consideraven xaró, poca-solta, discordat, de mal gust, contrari a la cultura que propugnaven per al nostre país, basada en la mesura, l'harmonia, el bon gust. Hi devien pensar força, no en va Josep Obiols va ser autor de diversos dissenys emblemàtics per a la Generalitat republicana, des de la publicística antifeixista fins al paper moneda.

Recordo també el “senyor Martorell” de l'Escola del Mar, còmplice implícit i secret de les nostres insurgències catalanistes. Teníem entre 13 i 14 anys, corrien els seixantes. Un dia, un de la colla va aparèixer amb una llaçadeta quadribarrada a la solapa, cosa audaç i també estranya atès que les merceries de l'època no disposaven d'un producte tan subversiu. De seguida vam córrer cap on era el “senyor Martorell”, a veure quina cara hi feia i vet aquí que va torçar el seu poblat bigoti en sentit contrari

a l'habitual per amonestar-nos severament amb les següents paraules: “La senyera no és un cenyidor”. En vam sortir una mica escorreguts, però, després de pensar-hi una mica, ens vam sentir investits d'una determinada manera d'entendre la pàtria i el patriotisme.

Què dirien, avui, si alcessin el cap, els noucentistes i el “senyor Martorell” davant de les nou senyeres d'Artur Mas? Què vol aparentar aquest devessall de tela? Potser vol tractar d'afirmar un suposat major grau de catalanisme, mentre juga el fòul del “concert econòmic” i fa l'ullet a banda i banda, cap a l'independentisme i cap a l'Espanya que malda per desfer-se de les pretensions “abusives” del govern d'Entesa? O potser aquest dispendi en oriflames vol amagar alguna cosa? Potser els indicis clamorosos que apunten a la desaprensiva instal·lació d'un autèntic clavegueram al bell mig del Palau de la Música Catalana, seu de l'Orfeó Català i un dels temples del catalanisme? O potser vol esborrar el record del pacte de CiU amb el PP (Majestic) contra la reforma de l'Estatut? I que ha estat el govern d'Entesa qui ha dut el país a un nou llinar competencial i financer, a un nou escenari irreversible, malgrat les maniobres i la sentència de la caverna, a partir del qual només cap o bé la plena restitució del model acordat i referendat i el consegüent avenç cap un Estat plurinacional o bé la definitiva constatació que l'Estat espanyol no dóna per ser l'Estat que Catalunya necessita?

Nou senyeres són un excés. A l'altar, només n'hi ha un, de santcristo gros, i a cap senyor rector mai no se li ha acudit de posar-ne nou per semblar més catòlic. O bé els nostres convergents pateixen una greu i lamentable confusió entre la qualitat i la quantitat, en la qual la reiteració del sagrat pretendria incrementar-ne la intensitat, quan en realitat el trivialitza i el dilueix. O bé es proposen un objectiu merament funcional:

fer-ne un paravent que amagui o dissimuli intimitats més aviat inconvenients i poc edificants. Encara que, ben mirat, semblen fer totes dues coses a l'hora: practiquen una equivocada, aparatosa i xarona sacralització de la senyera per acabar fent-ne el sofert drap que eixuga tota mena de taques i vessaments.